

грѣщаше само одного, единъ предметъ—надеждѣ-тѣ си.

—Василе! повыка излѣгко, най сетнѣ Петръ.

Нѣ Василь ся не обуравяше. Той си сладко спѣше прѣнесенъ, безъ да знае кой сѣди надъ главѣ му.

—Брате Василе стани! тикна по-силно Петръ, като го улови за рѣкѣ.

Василь зачу гласа му. Той ся поприобърна и съ затворены очи, съ слабъ гласъ продума:

—Що е то? кой мя вика.

—Стани брате Василе стани, азъ съмь, и сълза капна отъ Петрови-тѣ очи.

Василь като че позна Петровый гласъ; отвори очи си, зърна въ него и, слѣдъ еднѣ минутѣ мълченіе, извика.

—Петре! ты ли си?

—Азъ съмь бать Василе.

Изведнѣжъ Петръ и Василь ся намѣрихъ единъ другъ прегърнати.

—Що тя Господь тукъ донесе Петре! Плачешкомъ изрече Василь.

—За тебъ, за тебѣ само бать Василе. Ето три дни става отъ какъ ты търся и едвамъ днесъ....

Василь полегка легка ся издигна, зе Петра за рѣкѣ и го заведе на стѣрнѣ. Тамъ Петръ му разказа сичко що стана подребно: що ся случи утѣхъ ищо го накара да търси него. Василь съ наведенѣ главѣ слушаше сичко съ вниманіе